

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 59.244 van 25 april 1996
in de zaak A. 67.117/VII-13.611.**

In zake : Marcel VAN DIEST,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat D. DE GREEF,
kantoor houdende te BRUSSEL,
G. Van Haelenlaan 8-10.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat M a r c e l
VAN DIEST op 11 januari 1996 heeft ingediend om de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het
besluit van 8 december 1995 van de Vlaamse minister van
Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij zijn beroep tegen
het besluit van 8 juni 1995 van de bestendige deputatie
van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende weige-
ring van de milieuvergunning om te Lubbeek, Spicht 1 A,
een veebedrijf te veranderen, wordt verworpen;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 maart 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS; die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat C. DEMEYER, die loco Advocaat D. DE GREEF verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende doet gelden :

"1. De moeilijke herstelbaarheid van het ernstig nadeel wordt mede bepaald door de graad van onwettigheid van de bestreden beslissing (Zie RvSt. nr. 51.155, 17 januari 1995, SCHOLLAERT). Uit de rechtspraak die betreffende het tweede middel (mestafzet) werd geciteerd blijkt dat de thans bestreden weigeringsbeslissing in strijd is met de vaste jurisprudentie van uw Raad.

Anderzijds blijkt uit het eerste middel dat verzoekende partij sedert 1991 over een rechtsgeldige vergunning beschikt, zodat zij sedert de aflevering ervan de inrichting op wettige wijze mocht exploiteren. De stopzetting van de exploitatie van een inrichting waarvoor de vereiste vergunning voorhanden is dient als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te worden aangemerkt (RvSt. nr. 43.555, 30 juni 1993, MOLLEN). De uit het bestreden besluit voortvloeiende mogelijkheid voor de verwerende partij om het bedrijf van verzoeker uit te sluiten en te verzegelen maakt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit (RvSt. nr. 54.032, 27 juni 1995, ANTHONISSEN). Uit het bestreden besluit zelf blijkt dat de verwerende partij er van uitging dat het in casu ging om een 'feitelijke regularisatie van de bestaande toestand'.

Dergelijke vaststellingen verantwoorden op zich dat de vordering als kennelijk gegrond wordt beschouwd, zodat, overeenkomstig art. 94 van het procedurereglement het bestreden besluit onmiddellijk dient te worden nietigverklaard.

2. De bestreden weigeringsbeslissing doet de grootste rechtsonzekerheid bestaan omtrent het recht van verzoeker om tot uitbreiding van de inrichting over te gaan omdat, hoewel de bestreden beslissing geen deugdelijke rechtsgrond heeft, zij de facto belet dat verzoeker de uitbreidingsplannen uitvoert, en aanleiding kan geven tot administratieve sancties en gerechtelijke (straf)procedures (zie RvSt. nr. 51.772, 24 februari 1995, VULSTEKE).

De manifest onwettelijke beslissing belet verzoeker inderdaad zijn economische bedrijvigheid uit te oefenen zoals hij dit zich voorneemt, terwijl de verwerende partij -en de in milieuzaken bevoegde overheden in het algemeen- blijven beschikken over de meest ingrijpende mogelijkheden om de onderneming van verzoeker, minstens gedeeltelijk stop te zetten en het veranderen zonder vergunning van een vergunningsplichtige inrichting door strenge straffen en veiligheidsmaatregelen wordt gesanctioneerd.

3. Binnenkort zal het reeds enige tijd aangekondigde 'mestactieplan' in werking treden. De vestigings- en exploitatievoorwaarden voor landbouwbedrijven zullen dan aanzienlijk worden verstrengd.

Wanneer de Raad van State na een langdurige annulatieprocedure de onwettige weigeringsbeslissing zal vernietigen, valt het te vrezen dat verzoeker,

ingevolge de in het kader van het door de Vlaamse Regering aangekondigde en goedgekeurde mestactieplan, en de daaruit voortvloeiende verstrengde wijziging van de milieuwetgeving en -reglementering, niet zomaar opnieuw in dezelfde voorwaarden een vergunning zal kunnen aanvragen en verkrijgen (cfr. RvSt. nr. 51.202, 19 januari 1995, BOOGAERTS).

Het valt echter bovendien te vrezen dat door die nieuwe reglementering de markt inzake mestafzet grondig zal worden verstoord, aangezien de reeds bestaande bedrijven bijkomende maatregelen zullen moeten nemen inzake mestafzet. Voor verzoeker, die zijn voorgenomen uitgebreide inrichting nog niet heeft kunnen opstarten bestaat dan het gevaar dat hij niet meer zo gemakkelijk een afnemer of vervoerder voor het gebeurlijk mestoverschot zal kunnen vinden, zodat het risico bestaat dat eens de exploitatie van de uitgebreide inrichting wordt opgestart, geen adequate maatregelen meer kunnen worden genomen -of slechts kunnen worden genomen mits hogere kosten- om de mest af te zetten.

4. Wanneer de wet- of de decreetgever aan de overheid de verplichting oplegt om binnen een welbepaalde termijn over een aanvraag te beschikken, en de miskenning van die verplichting sanctioneert door het systeem van de stilzwijgende vergunning, moet men er van uitgaan dat de vergunningsaanvrager, na het verstrijken van die termijn, van rechtswege een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat. De dwingende beslissingstermijn werd immers in het leven geroepen ten voordele van die aanvrager.

Er anders over beslissen zou voor gevolg hebben dat de overheid, die over de aanvraag te beschikken heeft, door het nemen van een onwettige beslissing - en dus door een onrechtmatige daad- de wettelijke of decretale termijn, binnen dewelke de rechtsonderhorige een definitieve beslissing over zijn aanvraag diende te verkrijgen, zou kunnen verlengen.

Men kan niet voorhouden dat dergelijk nadeel enkel voortvloeit uit de duur van een annulatieprocedure bij Uw Raad.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet immers niet noodzakelijk uit de bestreden beslissing zelf voortvloeien, het volstaat dat het mede wordt bepaald door de bestreden beslissing, maar ook het gevolg is van andere omstandigheden (RvSt. nr. 51.964, 2 maart 1995, VT4 limited)".

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota onder meer op antwoordt :

"1. Eisende partij beschikt nog steeds over een exploitatievergunning van 03/10/1991 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Brabant voor

een verhouding van 570 grote zoogdieren en 540 m³ dierlijk mest en dit tot 01/09/2011.

De aanvraag is in feite een regularisatieaanvraag van een bestaande rundstal met 60 runderen.

Blijkbaar heeft eisende partij hiervoor in 1991 wel een bouwvergunning maar geen milieuvergunning gevraagd.

2. Volgens de vaste rechtspraak van Uw Raad mag het MTHEN niet aan de handelswijze van de verzoekende partij te wijten zijn (...).

Wie zonder vergunning de exploitatie van een varkensstal startte, en nadien de exploitatie moet stopzetten, ondergaat een nadeel dat aan eigen toedoen te wijten is (...);

Overwegende dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant op 3 oktober 1991 akte nam van de uitbating door verzoeker van een inrichting, in een bestaande stal, met 570 grote zoogdieren; dat verzoekers aanvraag die door het bestreden besluit wordt geweigerd een regularisatieaanvraag betreft met als voorwerp :

"een veebedrijf te veranderen door :

- wijziging van het aantal vergunde dieren (mestkalveren) in de bestaande stal van 570 stuks tot 510 stuks;
- toevoeging van een nieuwe stal op een aangrenzend perceel voor 60 runderen van 450 m³ en van een stelplaats voor voertuigen;
- silo's voor gehakselde voedermaïs, rubrieken 9.5.c).2, 15.1.1., 28.2.c).1. en 45.14.3. van de indelingslijst";

dat op grond van bovenvermeld besluit van 3 oktober 1991 en artikel 71 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), verzoeker tot 1 september 2011 in de in dat besluit bedoelde stal 570 grote zoogdieren mag uitbaten; dat verzoeker niet aantoont over een milieu- of exploitatievergunning te beschikken voor de 60 runderen die blijkens de aanvraag in een nieuwe stal gehouden worden; dat de nadelen verbonden aan de gebeurlijke gedwongen stopzetting van dat deel van de exploitatie dan ook aan eigen onwettig handelen te wijten zijn; dat het

eventueel kennelijk gegrond zijn van het middel afgeleid uit het onwettig hanteren van het mestafzetmotief niet tot gevolg heeft dat verzoeker een ernstig nadeel ondergaat dat te wijten is aan de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit; dat niet valt in te zien hoe het bestreden besluit tot gevolg kan hebben dat latere aanvragen tot uitbreiding zullen geweigerd worden; dat de aangevoerde nadelen voortvloeiend uit het "mestactieplan" puur hypothetisch zijn en niet rechtstreeks voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit; dat verzoeker zijn bewering over een stilzwijgende vergunning te beschikken, niet staft;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijftwintig april 1900
zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld
uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.